



Svakidašnjica je moj majstor

*Kada bi ti imao iskustva, koja ja imam...
Prvo doživi par iskustava, prije nego što...*

Na takve izjave većina ljudi reagira ljutnjom i odbijanjem. Zašto? Možemo li učiti iz iskustava drugih? Ljutimo li se, jer osjećamo da nam se oduzima autonomija?

Zaista je opravdano slobodno odlučivati o sebi i željeti da se steknu vlastita iskustva. Jer iza te želje krije se spoznaja, da zbog ispunjenja

svoga životnog cilja, svaki pojsek mora imati drukčija iskustva.

Naš je život, tako se često kaže, put iskustava. Da, čak se i kaže:

„Iskustvo čini pametnijim.“ Ali čini li ono i mudrijim? Vodi li istinskoj spoznaji? Što je s iskustvima koja smo stekli prisilno, jer smo tako morali djelovati? Kako se nositi sa svojim iskustvima? Koliko su pouzdana naša iskustva?

Krishnamurti kaže: „Svako te iskustvo treba ojačati i osloboditi baš od tog iskustva“.

Ali, često primjećujemo nešto posve drugo:

Steknuto iskustvo pranja poput prašine, pojsek ga nosi sa sobom ususret drugim iskustvima. Bude se asocijativna sjećanja, traže se dodirne točke i iskustva se često krivo tumače.

Tako, kao dopunu Krishnamurtijevom zahtjevu, možemo reći: pojsek ne mora nositi sa sobom kamen o koji se spotaknuo, nego ga čak sa zahvalnošću ostaviti iza sebe.

Kako se osloboditi upravo od takvog iskustva?

Treba li iskustva zaboraviti?

Nisu li ona, s jedne strane, neizbježna, ali s druge strane, nebitna za pojsekov razvoj?

Put iskustava ne mora biti beskrajn. Kada mu je kraj?

Leonardo da Vinci piše:

„Nijedno djelovanje u prirodi nije bez razumskoga razloga. Saznaj razumski razlog i ne treba ti eksperiment.“ U drugomu prijevodu kaže: „Nijedno djelovanje u prirodi nije bez uzroka, shvati uzrok i ne treba ti iskustvo.“

Prema njegovu mišljenju, izgleda da postoji stanje u kojemu pojseku više nije potrebno iskustvo.

To stanje nastaje kada se poznaje „razumski razlog“, ili drukčije rečeno „uzrok“.

Ali traganje za uzrokom nije lako i često je slinno eksperimentu sa pokušajem i pogreškom.

Koliko se često u povijesti znanosti neko navodno neoborivo obrazloženje pokazalo pogrešnim, da bi se i novo moralo opet odbaciti.

Isto važi i za vlastita iskustva i iskustva s drugim ljudima. Često su potrebna mnoga gorka iskustva da bismo spoznali pravi uzrok nekog problema. Također događaje, za koje danas vjerujemo da sigurno znamo njihov uzrok, u drugim smo vremenima drukčije objašnjavali i u to vjerovali, s istom smo sigurnošću, kao što prihvaćamo da je ovo danas pravo. Tako npr., ne tako davno važno je – ili to možda čak još i danas važi za mnoge ljude – da „grešna“ misao može kao kazna voditi u bolest ili smrt.

Izgleda da se konačno radi o tomu da se pronađe pravi uzrok, prarazlog, koji bi okončao put iskustava.

Može li svakidašnjica biti majstor, kao što je navedeno u naslovu?

Svakidašnjica je okvir unutar kojega se mogu stjecati iskustva.

Ali, nisu li spoznaje koje izvlačimo iz svojih iskustava samo privremene, često netočne i ponekad se moraju provjeravati. Spremnost za nova iskustva kod mnogih ljudi također opada sa starenjem.

Što se treba dogoditi da nas iskustva – ne samo za jedno vremenski ograničeno razdoblje – naučine ne samo pametnijima, nego i mudrijima? Možda tu pomaže – ne pitati se samo: „Zašto?“, nego prije svega „čemu?“

Svoja iskustva stječemo unutar svakidašnjice. Utoliko je svakidašnjica naš majstor. Ali da bi iz iskustava nastali spoznaja i uvid, koji vode natrag stvarnom uzroku, potrebno je nešto dodatno, nešto novo.

Zato na iskustvo mora biti bačeno svjetlo, čiji je izvor izvan našeg iskustvenoga svijeta. To svjetlo spoznaje mora svaki

Uvijek sam tražiti. Ako tragamo iz iskrenog i najdublje srca i ako sebe ne postavljamo između, ono si križi put. Onda iz iskustava može rasti spoznaja, koja potječe iz prouzroka, iz prvog razloga.

Source:

<https://www.lectoriumrosicrucianum.hr/hr/artikel/svakidasnjica-je-moj-m...>